

TRE FOR EN

af Erik Bøgh.

(1851. Kasino.)

Wennerberg. (Gløntarne.)

Md. Brandt.

I. *p* V.1. E - vig sid - de og sy og sy - in - gen Tid tør man spill - - de,

Caroline.

prikke med Naalen fra Mor - gen - gry til om Af - te - nen sil - - de. Ja, naar saa man var

Md. Brandt. Begge

fær - dig blot, *fz* kun - de det væ - re me - get godt. *p* Men ved Nat - te - tid Ja det er haardt ja

1. 2. 3die Gang.

det er haardt. haardt. *mf* *calando.*

V.2. V.3.

CAROLINE. Men det Haardeste, som jeg ved;
 Det er rigtignok dette;
 At man trods sin Anstændighed
 Dog skal kaldes Grisette.
 Gaar om Dagen man blot en Tour
 Straks skal Herrerne gjøre Cour
 Og om Aftenen...

Md. BRANDT. Ja det er haardt.

BEGGE. Ja det er haardt.

CAROLINE. Naar endda saa til Slutning man
 Fik en Mand som var vakker—
 Men det hænder saa let, at han
 Er en ren...

Md. BRANDT. Jo jeg takker!

CAROLINE. Man maa nøjes med hvad man har.
 Fyren kan være meget rar,
 Men Manererne

Md. BRANDT. Ja det er haardt.

BEGGE. Ja det er haardt.

Allegretto.
Caroline.

Vogler. („Herman von Unna.“)

II.

Hr. Malling er jo Dig-ter, han kan si-ge hvad han vil, for An-dre gik det ik-ke an, men

han har Lov der-til. Ja, hvad han gør, det klær ham godt, se han er Ca-val-ler! Ak Ga-bri-el, Gud gi-ve blot, Du

(„O Ægtestand!“)

Gabriel. Allegro non troppo.

ligned ham lidt mer! Jeg mærker godt hans Planer, jeg er slets in-te blind. Han bilder Dig Ro-ma-ner og Hi-

sto-ri-er ind. Ro-ma-ner-ne kan mo-re Jer, lad det væ-re godt! Men vogt Jer for Hi-sto-ri-er, det

(„Barnlige Dage saa milde!“)

Md. Brandt.

si-ger jeg blot. Han har det ær-lig-ste Hjør-te, der-for er jeg u-den

legato

Frygt, baa-de vor Glæ-de og Smær-te kan vi be-tro ham saa trygt.
Be-tro sig til en Digter det var

Gabriel.

dejligt, Ma-dam! ja høre paa Geschichte, det er Noget for ham. Nej lad ham ej for-le-de Jer, Gud

Caroline. (Marsch.)

fri Jer derfra! Han laver strax Kome-di-er og Bø-ger der-a'. Men Mal-ling er os u-und-vær-

legato

lig, han er vit-tig og in-ter-es-sant. Han er smuk, han er god, han er

Md. Brandt.

ær- - lig, han er sød og ga-lant— ik-ke sandt, Ma-dam Brandt? Jo Hr.

Gabriel.

Mal-ling er y-derst ga-lant. Jeg raader blot den Bøste til at ta' sig i-Agt, hvis in-te med det Første han vil

ha' sig en Dragt. Se det er netop Knuden, han er sød og ga-lant men hans kalfaa paa Snuden, det er soren og bandt.

Allegro.

Svensk Galop.

Caroline.

III.

f *dim.* *p* V.1. Herr Mal-ling! nej, hvor

Md. Brandt.

Caroline.

Mall.

fin! Ej! ej! Hr. Mal-ling har Ge-burts-dag i-dag maa-ske. Vi gra-tu-le...Nej

Caroline.

det er først paa Tors-dag. Men hvad er der paa fær-de da? No-get maa der

Malling.

væ-re! Ja, det er ik-ke for Plas-sér, at De ser mig her. *f*

V.2.

CAROLINE. Med Kjole paa!
 MALLING. Og i de Graa
 Md. BRANDT. Og Handsker og Manchetter—
 CAROLINE. Hør Malling, De
 Skal ud at fri!
 MALLING. Ja ganske som De gjetter!
 CAROLINE. De frier?
 Md. BRANDT. Frier!
 MALLING. Frier—Ja
 Er det et Mirakkel da?
 DAMERNE. Men fortæl os dog til hvem!
 MALLING. Ja, det er til Dem.

V.3.

Md. BRANDT. Saa det er Dig!
 CAROLINE. Ak nej, paa mig
 Kan Malling aldrig tænke
 Jeg er ej fri,
 Madam, men De
 Md BRANDT. Hvad jeg?
 CAROLINE. Jo De er Enke!
 Hør er det vel til mig?
 MALLING. Ak Jo,
 Det er til Dem begge To
 Md BRANDT. Begge?
 CAROLINE. Begge!
 MALLING. Begge To
 Begge, begge To.

Allegretto.

Malling.

Beauplan. (Le chasseur rouge.)

IV.

mf V.1. Hel- li - ge sø - de Æg - te - stand! ak hvor jeg ser mig klart i Aanden som respek -

ta - bel Borger - mand gaa med min Pa - ra - ply i Haanden, so - lld og foruuf - tig og fed og rød, og

sta - dig og sat og spag fær - dig. Hil - le Død, tank hvor elsk vær - - - dig! Da

lok - ker mig paa Far - ten ej den syn - di - ge Glæ - de og Gam - men, da vandrer jeg den slagne Vej, be -

sin - dig i Skridt med Ma - da - men *crese.* med Ma - - da - - men,

med Ma - - da - - men. Og glad jeg ser nu kan ej mer Gud A - mor mig holde for

Nar. Alt Lot - te - ri er da for - hi, en Æg - temand ved, hvad han har. Ak var jeg for

Al - vor en Æg - temand blot, ak, ja ak, ja for Al - vor blot, saaskulde jeg ha' det saa lunt og saa godt. Ak ja, ak

ja saa lunt og godt! *p*

V. 2.

Alle de gamle Æventyr.
 Maa man som Ægtemand forglemme.
 Hver en forvildet lystig Fyr
 Bør man formane og beskjemme,
 „Hvad tænker De paa? Jeg forstaar det ej
 Min Herre! De gjør jo Skandale!“
 Naa hvor jeg skal holde Tale!
 Og trygt man kan
 Som Ægtemand
 Med Damerne spase og spøge;
 Og smigre lidt,
 Og tale frit

Det skulde en Ungkarl forsøge
 ||: Ja forsøge :||
 Og tænk, saa har
 Man sig en rar
 Og sød lille Kone dertil,
 Og Kys man faar
 Saa det forslaar.
 Saa mange, saa mange man vil!
 Lidt Skjænd og lidt Gnav kan man ogsaa faa—
 Ak ja, ak ja, det er nu saa!
 Og smaa Regimenter med Bluser paa
 Ak ja ak ja—med Bluser paa!

Galopade af Weller.

Caro.

Allegro. **Malling.** **Caro.**
 V. *f* *p* Nu Vagt i Ge - vær! Der kommer han! O

Malling. *poco*
 Gud! nej det gaar vist aldrig an. Jo vist gjør det saa, det er ikke nær saa slemt, som De tror. Tys nu har vi ham her. Se

Caroline.

meno.

legato

nu min kjæ - re On - kel, vær os vel - kommen! Her De min Ko - ne ser. Vel - kom - men

Tørn.

Malling.

Tørn.

On - kelt! I se der, har vi jo den lil - le sø - de Nej, nej, nej, jeg ber! Hun er ny - de - lig min

Malling.

Tørn.

Malling.

Ven! Sy - nes De! O ja saa - mænd. Bliver Du maa - ske jal - laux! O hvor vil De dog hen.

Carol. og Mall.
Tørn.

Maa vi nu hjæ - - - pe Dem at ta' De - res Frak - ke
Tak Børn, ja det er rig - tigt. La' mig faa Frak - ken

legato

a', for vi haa - ber da, De hvi - ler ud i Ro og
a', Tak, Tak skal I ha'. Jeg hvi - ler ud i Ro og

Mag her hos os den he - le Dag.
Mag her hos Jer den he - le Dag.

Andantino. **Caroline.** Erik Bøgh.

VI.

V.1. Det var en Af - ten paa Ti - vo - li end - nu i

Car - stensens Da - ge, Der skulde væ - re Fyrvær - ke - ri, og

det var net - op til - ba - ge. Vi stod og ven - ted paa Her - lig - he - den, da kom en

Tørn. **Caroline.**

By - ge, og he - le Glæ - den — Den blev til Vand? Til ba - re Vand.

V.2.

CAROLINE. Og Regnen strømmede ned fra Sky.
Der blev en Jammer at høre
Min Hat var blegred og ganske ny—
Tænk blot—hvad skulde jeg gjøre!
Og skilt fra Tante jeg blev i Vrimslen,
Da kom en Herre som sendt fra Himlen

TØRN. Med Paraply?

CAROLINE. Med Paraply.

V.4.

CAROLINE. Men straks at takke, det syntes jeg,
Var ikke rigtig anstændigt,
Og derfor svarte jeg ogsaa Nej
Saalønge, det var nødvendigt.
Men saa forsikkrede han, vi ha'de
Just begge hjemme i samme Gade...

TØRN. Naturligvis.

CAROLINE. Naturligvis.

V.3.

CAROLINE. Han var jo fremmed, men Herregud!
Man véd, at Nød bryder Love.
Han saa saa god og saa ærlig ud,
Og Noget maa man jo vove.
Og Den, der kjender de røde Hatte,
Hver lidt de tasler, kan sagtens fatte...

TØRN. At De blev glad—

CAROLINE. Ja rigtig glad.

V.5.

CAROLINE. Paa Vejen talte vi op og ned—
Om Vejret først det sig drejed
Men siden blev det om Kjærlighed,
Og om saa gruelig Meget.
Og da saa efter den Passiar vi
Kom hjem til Porten—saa—ja saa var vi...

TØRN. Forlovede—

CAROLINE. Forlovede!

Tempo di Menuetto.

Gammel tysk Menuet.
dim.

VII.

Tørn.

Md. Mort.

Tørn.

Md. Mortensen.

Tørn.

Md. Mort.

Tørn.

Md. Mort.

Begge.

V. 2.

- Md MORT. Nu vær saa artig!
 TØRN. Bevares! Det var jo aabenbart i -
 mod Reglementet. Først Fruen, saa jeg!
 Md MORT. Aldrig i Livet!
 Min Herre —
 TØRN. Nu vel, naar De har givet
 Ordre, saa tør man vel knap sige Nej.
 Md MORT. Det er smukt at de trods den lange Vej
 Gjør mig den Ære os at gjæste —
 TØRN. Hvor det glæder mig, at dog engang jeg
 Nyder den Ære Dem at gjæste
 BEGGE. Bedste!
 Det kan kun være
 En Ære
 For mig.

Allegro moderato.

Malling.

Eberwein. Ergo bibamus!

VIII.

V.1. Nej Onkel, jeg tror vi har nok i de Tre, som Ungkarl jeg næsten er ban - ge, at

Caroline.

fik jeg den Fjerde, man snart vilde se, at jeg havde fi - re for man - ge. Nej tag Dem en Ko - ne, og

Gabriel.

Md. Mort.

Tørn.

slaa Dem til Ro. Det er dog det Bedste. Ja det kan De tro. Jeg ser - ger for Udstyr, naar Du sætter Bo. Hvad

Alle.

1.

kan Du vel me - re for lan - ge? Hvad kan De vel me - re for lan - ge?

2.

FINE.

V.2.

Md. BRANDT. En Ungkørl kan leve saa godt, som han vil,
Saa bliver han dog at beklage,
I Huset gaar Alting uordentligt til,
Saalænge han savner en Mage.

MALLING. Uordentligt gik det. — Det saa jo Enhver! —
(til Publikum) Og derfor Dem Alle indstændigt jeg be'r
At huske, en Ungkarl De gjæstede her,
Og venlig tilTakke at tage.